

Svajonų
ROMANAI

Aistra

JOSS WOOD

Kur nuves šis žaidimas?

2019 spalvis-gruodis

MILIJONIERIAI BALANTAINAI

Knygute.lt

Joss Wood

**KUR NUVES
ŠIS ŽAIDIMAS?**

Keturių knygų serija
„Miljonieriai Balantainai“
Ketvirta knyga

Versta iš Joss Wood,
One Night to Forever, 2018
© Joss Wood, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Asta Adomavičienė, vertimas iš anglų kalbos,
2019

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0537-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

Laklina Latimor įžengė tikriausiai į žinomiausią rausvo smiltakmenio pastatą Manhatane, gal netgi visame pasaulyje. Niujorkiečiams jis atpažįstamas kaip Lizdelis: penkių aukštų padūlėjusių plytų namas, kuriame gyveno daugybė Balantainų šeimos kartu.

Šeimos, su kuria, panašu, ją sieja kraujo ryšys.

Laklina mandagiai padėkojo Linkui Balantainui, kai šis paėmė iš jos paltą ir persvėrė ant kėdės, stovinčios prie pagrindinių medinių namo durų su vitražiniais stiklais. Tikėjosi, kad vyras nepastebėjo atspurusios kišenės ar trūkstamos sagos.

Laklina sukryžiuo rankas ant krūtinės, kurią dengė balta palaidinė ilgomis rankovėmis, ir atsispyrė pagundai nusivalyti sudrėkusius delnus į juodus aptemptus džinsus. Visai neseniai sužinojusi, kad yra turtingiausių ir galingiausių pasaulio žmonių juvelyro ir Manhatano legendos Konoro Balantaino nesantuokinė dukra, jautėsi įbauginta. Nors Konoras mirė prieš keletus metus, jo vaikai dabar ne mažiau įtakin-

gi ir garsūs nei tėvas.

Mergina pažvelgė į Konoro portretą, kabantį ant sienos tiesiai priešais didžiuosius laiptus. Ji paveldėjo tėvo mėlynas akis, šviesius plaukus ir tiesią nosį. Buvo smulkutė kaip mama, plačia burna, bet visa kita tarsi nulietas Balantainas.

- Ačiū, kad atvykai, Laklina. Eime į šeimos kambarį, - pasiūlė Linkas ir parodė, kur link eiti. Tačiau nespėjęs pajudėti vėl suskambo durų skambutis.

- Atleisk, tai mano sūnaus auklė, - Linkas atsiprašomai pažiūrėjo į viešnią. Apsisukęs padėjo delną ant naujutėlio raižyto laiptų turėklų polio ir pašaukė: - Šo! Atėjo Rimas.

Linkas atrakino ir atidarė laukujes duris. Laklina išvydo vidun įžengiantį labai aukštą vyrą, kuris iš karto užpildė visą erdvę. Nieko sau auklė, pamanė Laklina. Kol Linkas ir seksualusis nepažįstamasis sveikinosi vyriškai plešnodami vienas kitam pečius, mergina galvoje sudarė visą sąrašą patraukliausių vyro bruožų: karamelės rudumo plaukai, įdegusi oda, aukšiniai plaukeliai ant smakro. Platūs pečiai, siauri klubai, įspūdingas užpakaliukas...

Paprastai ji neatkreipdavo dėmesio į vyrų

užpakaliukus, todėl dabar stebėjosi savimi. Vaiskios šviesiai žalios akys sustojo ties Laklinos veidu ir ji akimirksniu pasijuto geidulinga moterimi. Bandė įkvėpti, bet nepavyko, galiausiai nusprendė, kad oras nėra svarbus, kai prieš akis toks vaizdelis. Jautėsi gyva, seksuali, įsiaudrinusi ir spinduliuojanti moteriškumu. Vyras spinduliavo pasitikėjimu ir patirtimi ir, Dieve, vertė ją jaustis nepaprastai energingą.

Tai štai kas vadinama seksualine trauka. Karšta, pulsuojanti, kelianti norą liesti ir dar kartą liesti. Atrodė kaip šių dienų ponas Galahadas¹, tikras baltasis karys: stiprus, ryžtingas ir pakankamai galingas, kad apsuktų ir viduramžių, ir šiuolaikinių moterų galvas.

Nors jis visai ne jos skonio. Apkritai, kad turėtum kokį nors skonį, turėtum vaikščioti su vyrais į pasimatymus ir užmegzti santykius.

Išgirdusi šauksmą iš viršaus Laklina atitraukė žvilgsnį nuo treniruoto kūno – ką jos akys sau galvoja? – ir pažvelgusi į laiptų viršų pamatė skuodžiantį berniuką. Likus penkiems laiptams berniukas pašoko į orą ir mergina, įsitikinusi, kad nedidelis kūnelis tuoj tėsšis ant grindų,

¹ Karaliaus Artūro apvaliojo stalo riteris. Pasak legendos, būtent jis rado šventąjį Gralį.

garsiai aiktelėjo. Pasilenkė į priekį, bet dar nespėjus žengti nė žingsnio aukštasis vyras sugavo vaiką ir pasikišo po pažastimi lyg futbolo kamuolį.

Laklina pridėjo delną prie širdies ir užsimerkė. Velnias, ji tikrai galvojo, kad berniukas kris ant medinių grindų.

- Turi liautis taip elgęsis, Šo, - nė kiek nesijaudindamas perspėjo Linkas. Tiesą sakant, iš trijų suaugusiųjų, akivaizdu, tik ji viena galvojo apie kraują, lūžusius kaulus ir siūles.

- Rimai, susipažink su Laklina Latimor, - atkreipė dėmesį Linkas. - Laklina, tai Rimas Džepsenas, senas mano draugas. Dabar jis laiko mano sūnų Šo.

Vyras paleido berniuką ir jūdviųjų su Laklina žvilgsniai susijungė. Kambaryje dingo oras. Vėl.

- Panele Latimor.

Gilus balsas su vos juntamu džeržgesiu. Laklina užsimanė sužinoti, koks būtų jausmas, jei žodžiai paliestų jos nuogą odą... Vyras ištiesė ranką, o ji tik įsivaizdavo, kaip šioji liečia jos klubus, suima krūtis. Pajuto, kaip skruostus užlieja lavos kaitra, ir nusuko žvilgsnį nuo plačios tvirtos rankos. Nepasitikėjo savimi lies-

dama jį. Nerizikuos spontaniškai įplieksti ugnį ir supleškinti Linko koridorių.

- Labas, - tarė nuleidusi žvilgsnį į grindis.

- Labas ir tau. - Tikrai girdėjo jo balse links-mumą. Prisivertė pakelti akis ir... aha, štai ir šypsenėlė. Rimui Džepseniui patinka žinoti, kokią įtaką jis daro moterims. Jis nė trupučio neatrodė nustebę dėl jos kvailos reakcijos. Paprastai tokia šypsenėlė iš karto atbaidytų, bet dabar veikė priešingai, Lakliną žavėjo jo pasitikėjimas savimi. Netgi viliojo.

Ak, vyruti. Nieko gero. Tiesą sakant, labai, labai blogai.

- Dėde Rimai!

Rimas nusuko žvilgsnį, - ačiū Dievui, nes Laklina jautėsi tarsi prismeigta prie grindų, - ir pažvelgė į Šo, kybantį ant raumeningos ran-kos. Ak, liaukis, Laklina! It beždžioniukas Šo užkopė viena vyro kūno puse ir įsitaisė jam ant klubo. Mergina stebėjo, kaip vaikas pake-lia viršutinę lūpą, norėdamas Rimui parodyti tuščią ertmę burnoje.

- Nebeturiu danties, - sušveplavo Šo.

- Matau, - atsakė Rimas. - Atrodai bjauriai.

- Dantukų fėja pamiršo ateiti, - Šo susiraukė ir rūščiai pažvelgė.

Už sūnaus nugaros stovintis Linkas užvertė akis. Laklina gal ir nedaug nutuokia apie vaikus, bet buvo tikra, kad kai kas pamiršo palikti pinigų po vaiko pagalve.

- Nepasisekė. Dantukų fėja, kuriai priklauso šis rajonas, šiek tiek tinginė, - tarė Rimas, sugėbėdamas išlaikyti rimtą veido išraišką.

- Mama sako, kad dėl to, jog nesusirinkau savo žaislų. Dantukų fėja greičiausiai yra mergaitė, o mergaitėms fėjoms nepatinka netvarkingi kambariai, - Šo kalbėjo pasipiktinęs.

- Gal tikrai taip ir yra.

Laklina nusprendė, kad nėra nieko mieliau, nei stebėti, kaip gražus vyras kalbasi su mažu vaiku. Lengvai galėtų filmuotis televizijos reklamoje ir reklamuojamą produktą parduotų tonomis.

- Pabandyk šianakt dar kartą, drauguži, - patarė Rimas ir Laklina pastebėjo Linkui taikomą žvilgsnį, sakantį *tik nedrįsk ir šį kartą pamiršti*.

- Ar jau galime eiti? - suinkštė Šo, tapydamas Rimo ranką.

Rimas linktelėjo, o Laklina pastebėjo nuoširdžią šypsena jo veide. Atvira ir įtaigi, dešimt kartų galingesnė nei anksčiau trumpai blykstelėjusi šypsenėlė. Buvo aišku, kad jam patinka

Linko sūnus, o Linkas atrodė visiškai atsipalaidavęs, Šo palikdamas Rimo globai. Visi mieste žinojo, kad Linkas atsidavęs ir savo sūnų saugantis tėvas, todėl turėjo visiškai pasitikėti draugu. Nieko sau pripažinimas, pagalvojo Laklina. Džepsenas gal ir atrodo kaip sporto modelis, bet Linkas jam patiki sūnaus gyvybę, vadinasi, tas vyras tikrai turi įgūdžių.

Laklina klausėsi, kaip Linkas ir jo draugas susitaria, kad šis parveš sūnų namo, ir jau po trisdešimties sekundžių gražuolio vyro ir draugiško berniuko nebebuvo, ji liko viena su Linku. Norėjo sužinoti, kas toks Rimas ir kaip Linkas su juo susipažino. Kad ir kaip keista, ji tiesiog pasiteiravo Linko apie draugą.

- Pažįstu jį visą gyvenimą. Būdami vaikai augome kaimynystėje, - atsakė Linkas. - Vėliau mano mama įsidarbino Konoro namuose namų tvarkytoja ir mes persikėlėme gyventi į jo namus, tačiau nepaisant gyvenimo visai kitose miesto pusėse, sugebėjome su Rimu išlikti draugai.

Neturėtų daugiau klausinėti, bet dar joks vyras nepadarė jai tokio įspūdžio kaip Rimas ir jai buvo smalsu.

- Ar jis dirba tau įmonėje *Ballantyne International*?

- Dieve, ne, nužudytume vienas kitą, - Linkas papurtė galvą ramiai reaguodamas į merginos klausimą. - Jam priklauso saugos tarnybos įmonė. Rimas tarnavo kariuomenėje, viename iš tų būrių, kurie atlieka svarbias misijas. Turi daugybę karinių apdovanojimų, įskaitant ir kažkokį ypatingą pagyrimą už drąsą. Buvo metas, kai po kelis mėnesius negaudavau iš jo jokių žinių. Tokį gyvenimą gyvena specialiujų pajėgų vyrukai. Tada... - Linkas sudvejojo ir Laklina pervėrė jį žvilgsniu. Juk jis nenustos pasakoti tokioje vietoje?

- Tada?.. - paskatino mergina, mintyse klausimą palydėdama pliaukštelėjimu.

- Jo šeimoje kilo problemų ir jis turėjo grįžti namo. Jo reikėjo seserims ir mamai. Paliko kariuomenę ir pradėjo dirbti Konoro apsaugos darbuotoju. Jis turi įgimtą verslininko gyslelę, todėl, surinkęs daugiau klientų, įdarbino ir kitus draugus iš kariuomenės ir įsteigė saugos tarnybos įmonę. Suvesk paieškos laukelyje prasminius žodžius *neištikimų vyrų persekiojimas* arba *kibernetinė įmonių apsauga*, ir pirmiausia tau išmes visą informaciją apie *Jepsen & Associates*, - Linkas pasakojo su pasididžiumu.

Grožis, raumenys ir smegenys. Gerai, kad ji

daugiau niekada jo nebepamatys. Tas vyras vaikščiojanti bėda.

Didelė, graži bėda.

- Tai ar nori man papasakoti, kodėl atsiuntei SOS žinutę? - išėjęs iš Lizdelio Rimas sulėtino žingsnį, kad Šo spėtų paskui jį. - Maniau, sutarėme, kad tokias žinutes man siūsi tik kraštutiniais atvejais.

Vyras nesijaudino gavęs iš berniuko vaizdinį pranešimą *padėk man*, nes tuo metu kaip tik kalbėjosi telefonu su Linku ir žinojo, kad Lizde lyje ramu.

- Tai ir buvo kraštutinis atvejis. Spaikas norėjo, kad tu mane nusivestum į beisbolo stadioną.

Taip ir patikėjau.

- Kraštutinis atvejis yra, kai kas nors būna sužeistas arba kyla gaisras, arba būna daug kraujo. O ne žinutė apie beisbolą iš barzdoto drakono, Šo, - tarė Rimas krikšto sūnui. - Ar Teitė žino, kad pasinaudojai jos telefonu?

Teitė buvo Linko sužadėtinė ir pagrindinė priežastis, dėl kurios jo geriausias draugas

vaikšto kvaila veido išraiška, reiškiančia, kad gerai pasimylėjo. Tiesą sakant, Balantainų vyrams visada sekėsi su moterimis. Buvo keista stebėti, kaip vaikystės draugas galiausiai ketina sukurti šeimą. Dar ne taip seniai jie lakstė po Manhataną, mėgaudamiesi geidžiamiausių salos viengungių statusu. Bet staiga visi vienas po kito įsimylėjo. Rimas, užkietėjęs viengungis ir didžiausias įsipareigojimų priešas, dabar juokėsi iš visos širdies.

Jam patiko Paiperė, Sedžė ir Teitė, jis gerbė draugų pasirinkimą. Bet jo jaukus šeimos lizdelis nedomino. Vien pagalvojus apie tai kažkas sugniauždavo gerklę, o skrandis imdavo susitraukinėti.

Jo manymu, santuokai apibūdinti labiausiai tinkami žodžiai – *aušinimo skystis...*

– Na? – vėl sutelkęs dėmesį į Šo, Rimas suvokė, kad berniukas jam dar neatsakė į klausimą.

– Lyg ir.

Vadinasi, ne. Rimui dar nespėjus berniuko išbarti, Šo pažvelgė į jį didelėmis mėlynomis akimis.

– Tai buvo kraštutinis atvejis, dėde. Būčiau turėję vykti į tetos Paiperės namus, nes tėtis

norėjo pasikalbėti su ta ponija. Būčiau turėjęs žaisti su kūdikių žaislais, – pasiskundė Šo. – Kadangi tu tik dirbi, pamaniau, kad galėtume prasiblaškyti.

Tik dirbi... Jei taip galėtų pavadinti vadovavimą milijonų dolerių pilną nešančiai tarptautinei saugos tarnybos įmonei.

– Norėjau, kad išgelbėtum mane nuo žaidimų kūdikių žaislais, – dramatiškai pareiškė Šo.

Manipuliacijų meistras, pagalvojo Rimas, bet, velnias, labai mielas meistras. Vyras atsiduso ir papurtė galvą. Išgyveno brutalias treniruotes, kovėsi mūšiuose kare ir posėdžių salėse, bet Šo jį visiškai suvystė. Jei tik Šo ar bet kuris kitas Balantainas paskambintų, jis nieko negalvojęs viską mestų. Jie šeima. Taip elgiamasi su šeima.

– Ta ponija graži, – gudriai pakeitęs temą tarė Šo.

Graži? Ne. Į ją žiūrint stoja širdis ir pašiurpsta oda. Jis jau, na, daug metų nepatyrė tokios pirmą kartą traukos moteriai. Galbūt netgi niekada.

Rimas pažvelgė į išdykusį krikšto sūnaus veidą ir pakėlė vieną antakį....